

Inger Ash Wolfe

DE DWALING

PROLOOG

Wat hem altijd verdriet deed was de manier waarop ze zich kleedden. Gescheiden vrouwen in hun trouwjurk, ineengezakt achter het stuur in de garage; effectenmakelaars in Armani, hangend aan dwarsbalken in de kelder; de afgewezenen die overgoten met eau de cologne of parfum van daken sprongen, alsof ze wilden zeggen dat hun verwoeste lichaam in de dood nog altijd meer te bieden had dan iedereen tijdens hun leven had beseft.

Deze droeg een zwarte spijkerbroek over haar Blundstone-laarzen, een verbleekt groen t-shirt en een zwarte wollen trui. Een dun leren koord diende als ketting, waaraan een zilveren lammetje hing. Dat was haar enige sieraad, op een gouden ringetje met sierkrullen langs de rand na, dat als een soefi-zon aan een oor bungelde. Hij stelde zich voor dat iemand dat lammetje aan haar had gegeven en vroeg zich af wat ermee bedoeld was. Dat ze onschuldig was? Dat ze bescherming nodig had? Het was duidelijk dat die niet voldoende was geweest.

Ze hadden haar het gras op getrokken, en het verkleurde meerwater liep uit haar broekspijpen: een dun, grijsig stroompje dat tussen de groene stelen stroomde. Onwillekeurig bedacht hij dat de wortels van het gras het water dankbaar zouden aanvaarden, ongevoelig voor de oorsprong ervan, omdat het een droge zomer was en het gras zich er niet van bewust was wat eraan werd onttrokken of wat eraan werd gegeven.

De fotograaf nam foto's. Het meisje zou het nooit weten. Haar verhaal begon pas. Je leefde je leven, nam besluiten waarvan je dacht dat ze de plot zouden vormen van het leven dat jou voor ogen stond, maar het

stond onomstotelijk vast dat het einde altijd door een ander werd geschreven. Het was geen geheim dat mensen een hekel hadden aan films waarin de hoofdrolspeler doodging; op dat soort realisme zit niemand te wachten.

Hij wilde zich niet voorstellen wat ze had doorgemaakt, maar hij was net een antenne die geen keus heeft welk signaal binnenkomt. Hij stelde zich het koude, drukkende meer voor, de manier waarop water je omvat, zijn moleculen dicht tegen je lichaam. Waarschijnlijk had ze gehoord dat het een vredige manier was om te gaan, maar dat was niet zo. Zelfs als je wilt sterven, strubbelt je lichaam tegen. Je weet dat ademen de enige manier is om het voor elkaar te krijgen, maar je wilt niet, je kunt niet. En dan begin je van gedachten te veranderen, maar het is te laat. Het gegil in het bloed is begonnen en de hersens smachten naar zuurstof. Je vecht, je verbruikt al je reserves en de dwingende behoefte aan lucht wordt nog sterker. Je bent niet meer dan een dier, in het verkeerde element, je spatelt om aan de oppervlakte te komen, de zon boven je wordt gefragmenteerd in diamanten, maar uiteindelijk haal je adem en gedurende een halve minuut, voor het water zich met je bloed vermengt en je hart onherstelbaar beschadigt, is de pijn onbeschrijflijk. Je hersens zijn een vurige massa, je stérfst echt en je voelt elke seconde ervan. Hij knielde naast haar neer. Die verschrikking was voorbij, maar op haar gezicht lag nog altijd de verbaasde uitdrukking die hij veel te vaak had gezien bij drenkelingen. Ze was niet ouder dan dertig.

Voor de rest van zijn leven zou ze dood zijn. Ze zou alle veranderingen missen die vanzelf zouden zijn gekomen om haar van gedachten te laten veranderen over wat ze had gedaan. Hij zou zelf depressies en tevredenheid meemaken, vreugde en verdriet. Hij zou falen, hij zou voorspoed kennen, maar deze vrouw zou er niet meer zijn, evenmin als alle anderen die het leven geen dag langer konden geven. Wat hij in de dood voor hen probeerde te doen, voelde altijd als een holle triomf, maar hij zou het in elk geval proberen. Vertel me alles, zei hij in gedachten tegen haar. Vertel me de waarheid, dan zal ik die bekendmaken.

1

Donderdag 19 mei

Het huis van Glynnis Pederson stond vol klokken. Er waren zilveren mantelklokken met maanwitte wijzerplaten, muurklokken gemaakt van oude auto-onderdelen, klokken gecreëerd met de resten van oude metalen reclameborden, een staande klok in de hal die niet meer werkte. En naast het bed in het kelderappartement stond een led-bewegingswekker die in de lucht, tussen twee uitsteeksels een boodschap liet zien. Deze had Glynnis zo geprogrammeerd dat er ONTWAAK VROLIJK! stond en die boodschap werd uitgedragen, hoe wakker de persoon ook was. Het herinnerde adjudant van de recherche Hazel Micallef, die zelf ooit een mevrouw Pederson was geweest, er alleen maar aan naast wie Glynnis vrolijk wakker werd.

Het was erg genoeg om liefdadigheid te accepteren van iemand die je veracht, maar om dat uit noodzaak te doen, veroorzaakte een dip in je eigenwaarde die Hazel slechts met moeite kon verkroppen. Ze wist dat mensen die trots waren nu eenmaal af en toe het risico liepen dat die trots werd aangetast, maar moest die nou echt helemaal worden vernietigd? Soms had Hazel het gevoel dat de Griekse goden de situatie waarin zij zich bevond speciaal voor haar hadden gecreëerd. Wat er precies bestraft moest worden wist ze niet, maar ze vermoedde dat ze daar nog wel achter zou komen.

Ze was nu een huurster in het huis van haar ex-man. De aanzet tot deze vreemde situatie was gegeven op een avond die ze de herfst ervoor met hem had doorgebracht in de Laughing Crow. Daar, tijdens een borrel, had ze de hint gegeven dat ze misschien wat buitenechtelijke verpleging nodig

had wanneer haar beschadigde rug het eindelijk zou begeven. Ze had hem gevraagd of hij zich voor kon stellen dat haar zevenentachtigjarige moeder haar naar de badkamer zou dragen. Hij was wit weggetrokken door haar verzoek, maar toen Glynnis ervan hoorde, had ze alleen gelachen alsof het een dwaas plan was dat een van haar door de drugs benevelde cliënten had bedacht. Maar toen was het december geworden. Een seriemoordenaar was als een dodelijk gas door hun stad getrokken. Een moord onder haar eigen dak. En een nacht in de vrieskou en duisternis, waardoor haar rug het had begeven en haar moeder bijna het leven had gelaten. Als ze erop terugkeek en de gebeurtenissen in gedachten, met een soort afschuwelijke onontkoombaarheid, keurig op volgorde zette, leken ze bepaald niet geloofwaardiger. Ze had een noodoperatie ondergaan, maar tegen eind maart was duidelijk geworden dat haar rug, met de woorden van haar specialist, ‘het had laten afweten’. ‘Je eerste operatie is je beste kans, en je tweede is je laatste kans’, een uitspraak die dokter Pass graag had verkondigd, maar in maart was hij daarmee opgehouden. Tegen die tijd had Hazel niets anders gehad dan laatste kansen.

Haar moeder Emily en zij hadden sinds haar scheiding van Andrew al drie jaar, niet onplezierig, samengewoond in het huis in Pember Lake. Maar door de pijn kon ze niet werken, en in het nieuwe jaar had Hazel meer dan eens op de fragiele schouders van haar moeder gesteund als ze naar de badkamer moest: het hypothetische scenario dat ze Andrew had voorgelegd was echt geworden. Uiteindelijk was Emily naar Andrew en Glynnis gegaan en had ze de kaarten op tafel gelegd. Ze had het gesprek omschreven als ‘kort’.

‘Ik heb juristenjargon gebruikt, zodat ze het zouden begrijpen,’ had ze aan Hazel uitgelegd. ‘Ik heb gezegd dat de verjaringstermijn voor echte-lijke plichten vijf jaar was en dat alle reeds aanwezige aandoeningen eronder vielen.’

‘Wat vond Glynnis daarvan?’

‘Haar glimlach was zo strak dat ik bang was dat haar lippenstift van haar lipjes zou springen.’ Emily had zelf geglimlacht; die ondeugende glimlach die zei dat ze haar hele leven de touwtjes in handen had gehad. ‘De mond van die vrouw is net een kattenanus,’ had ze gezegd. ‘Maar Andrew begreep het.’

‘En?’

‘Ze hebben hun huurders een opzegtermijn van een maand gegeven. Familie, hebben ze gezegd.’

‘Nou, dat is mooi,’ had Hazel gezegd. ‘In elk geval zijn we nog familie.’

Ze lag in bed en staarde naar het hoge raampje in de muur tegenover haar. De zonneschijn van de late mei was nauwelijks te zien, maar haar moeder had haar verzekerd dat de zon echt scheen. Ze schroefde de dop van het oranje potje dat ze in haar hand geklemd hield en zette de rand ervan tegen haar onderlip. De dikke witte pil tuimelde op haar tong. Soms kauwde ze op de zoutige, bittere capsule. Op die manier werkte hij sneller en als ze eerlijk was, gaf het een soort kick als ze de pil verpulverd doorslikte. Haar tweede operatie was tien dagen geleden. Ze slikte er drie per dag en op het etiket van het oranje potje stonden nog twee herhalingsrecepten. Soms kwam de pijn terug voor het tijd was voor de volgende pil en nam ze hem te vroeg. Dan stuurde ze hem omlaag als een brandweerman langs een paal, terwijl er overal alarmbellen rinkelden. Het exemplaar dat ze net had geslikt werkte al, zijn beloofde zes tot acht uur verlichting waren begonnen toen de meilucht buiten het piepkleine raampje plotseling betrok. Glynnis had haar klokken, maar zij had haar pillen en ook die gaven de tijd heel nauwkeurig aan.

In haar huidige staat had ze veel gemeen met haar jongste dochter Martha, het geliefde en onhandige kind over wie Hazel zich min of meer permanent zorgen maakte. Werkloos, liefdeloos, geplaagd door depressies en niet in staat een constructieve keus te maken. Soms vroeg Hazel zich af of Martha haar eigen problemen schiep of dat ze genetisch waren bepaald. Als ze de twee kanten van de familie in ogenschouw nam (Andrew? Emily?) was het moeilijk om erfelijkheid de schuld te geven, maar nu Hazel schipbreuk had geleden en zich ellendig voelde, vroeg ze zich af of de neiging tot instorten hun toch niet in het bloed zat. Misschien alleen aan de kant van de Micallefs. Ze had Martha al een paar maanden niet gezien en ze had ervoor gezorgd dat ze heel opgewekt klonk als ze haar aan de telefoon had. Het had geen nut om het meisje nog nerveuzer te maken dan ze normaal gesproken al was. Hazel wist dat Martha waar het haar moeder betrof op een dun koord balanceerde: aan de ene kant

was er wrevel over alles wat Hazel voor haar deed en voor haar moest doen en aan de andere kant een heftige angst voor verlies. Dat betekende dat ze beschermd moest worden, dat de realiteit voor haar verzacht moest worden. En nu haar oudste dochter, Emilia, in het westen woonde, hield dat in praktisch opzicht in dat Hazel zich nog eenzamer voelde dan nodig was. Maar zo stak het moederschap nu eenmaal in elkaar.

Haar eigen moeder kwam de trap af met een blad waarop Andrews runderstoofpot stond. Andrew kon drie gerechten bereiden, allemaal in de toonsoort van rundvlees. Emily zette het blad naast het bed en stopte de kussens achter de rug van haar dochter zodat ze beter rechtop kon zitten om te eten. Zo ging het driemaal per dag: de gevangene die haar maaltijd kreeg. ‘Is Glynnis te moe om te koken?’

‘Ze moet overwerken,’ zei haar moeder.

‘Hij moet haar in de gaten houden.’ Ze pakte de dampende kom stoofschotel en een stuk knapperig stokbrood aan. ‘Ze lonkt naar andere mannen.’

‘In je dromen.’

Hazel at met smaak. Iedereen had een geheim ingrediënt voor zijn runderstoofpot en dat van Andrew was Guinness. Het enige echte geheim was tijd. Van twee pond taai, praktisch oneetbaar rundvlees, een paar kopjes water, twee melige aardappels en eventueel een ui, kon iedereen die zes uur de tijd had een lekkere stoofschotel maken. Ze boog wat voorover om de vork in haar mond te doen, haar onderrug met de littenks werkte niet mee. De pijn was anders dan voor de operatie; hij was niet scherp, alsof er glasscherven door haar heen staken, maar diep en resonierend. Helemaal tot in haar merg. Ze moest diep ademhalen tot die voorbij was. ‘Heb jij al gegeten?’ vroeg ze aan haar moeder.

‘Ik heb Andrew gezelschap gehouden.’

‘Speel je beide partijen tegen elkaar uit?’

‘Wie is de andere partij dan, Hazel?’

‘Glynnis.’

‘Dus jij zit tussen twee vuren?’

‘Dat zit ik altijd, moeder.’

‘Op 26 mei ben jij het middelpunt, Hazel. Alleen op verjaardagen en

trouwdagen. Op alle andere dagen ben je gewoon een toeschouwer, net als iedereen.’

‘Moest je me daar nou echt aan herinneren?’

‘Tweeënzestig,’ zei Emily. ‘Mijn meisje wordt eindelijk een vrouw.’

Emily bladerde door de snel groeiende stapel tijdschriften naast het bed. Roddelbladen, plaatselijke kranten, reisbladen met paginagrote, kleurrijke foto’s die Hazel plaagden met glimpen van een toekomst zonder verplichte bedrust. Ze at in stilte terwijl haar moeder traag door een roddelblad bladerde. Ze hield een foto omhoog van een vrouw die nog geen twintig was; een van de nieuwe lichting popsterren van wie zij zich geen van beiden ooit de namen konden herinneren. Ze paradeerde door een straat in Hollywood in een jurkje dat net groot genoeg was om een volleybal mee te bedekken. In een hand had ze een papieren zak die doorweekt was met vet en ze had een handtas over haar schouder. Een klein hondje met een spits kopje keek over de rand van de tas. ‘In een rechtvaardige wereld,’ zei Emily, ‘zou bijna alles wat dit kind doet onwettig zijn. Ze hoort gearresteerd te worden en vervolgens zou ze verplicht in een badjas naar platen van Guy Lombardo moeten luisteren tot ze wijzer is geworden.’ Ze hield de bladzijde op voor haar dochter. Op die leeftijd hadden Hazels dochters alleen gaten in hun spijkerbroeken gemaakt, naar Madonna geluisterd en soms alcoholische mixdranken overgegeven in de badkamer. Hoe raakten dit soort meisjes zo verloren? Raakten mensen snel verloren of ging dat geleidelijk?

Emily pakte het blad van het bed. ‘Wil je een toetje?’

‘Nee.’

Ze stak een krant omhoog. De donderdageditie van de *Westmuir Record*. ‘Heb je dit al gelezen?’

‘Het is vast hetzelfde als dat artikel van afgelopen donderdag. Om nog maar te zwijgen over dat van maandag. Maar laat hem hier maar liggen.’

‘Je raakt achter met je kranten. Je wilt toch niet dat je nieuws oud wordt?’ Hazel lachte bij het idee dat de gebeurtenissen in Westmuir zo snel zouden gaan dat je moeite moest doen om ze bij te houden. ‘In elk geval zal het de tijd verdrijven zonder dat je naar halfnaakte meisjes die hamburgers eten hoeft te kijken.’ Afgezien van de twee bezoeken per week van agent James Wingate was de *Record* haar enige blik op de we-

reld waarin ze leefde. De krant was de herfst ervoor een doorn in haar vlees geweest, maar nu had ze hem nodig om niet helemaal gek te worden. Ze stak haar hand ernaar uit.

‘Wat ga jij nu doen?’ vroeg ze.

‘Ik heb tegen Andrew gezegd dat ik samen met hem het kruiswoordraadsel zou gaan oplossen.’

‘Ik had Andrews bedrevenheid met die dingen als teken moeten opvatten.’

‘Wat voor teken?’

‘Dat hij zichzelf kan vermommen.’

Emily Micallef gaf haar dochter een klopje op haar hoofd. ‘Als hij dat niet kon, zou hij de enige man op aarde zijn die dat vermogen ontbeert.’ Ze legde Hazels vork en servet in de kom en zette die in het midden van het blad. Toen ze bij de deur was die toegang gaf tot de gang erboven, riep Hazel haar.

‘Mam?’

‘Wat is er?’

‘Vraag eens of hij bij me komt. Alsjeblieft.’

‘Lees de krant,’ zei Emily. ‘Ze zijn al met het korte feuilleton voor de zomer begonnen. Het geschenk van de *Record* aan ons allemaal, zodat we ons blijste lange-weekend-in-mei-gezicht opzetten.’

Hazel wierp een blik op de kop – WELKOM BUNGALOWEIGENAREN! – en legde de krant onmiddellijk weer neer.

2

Vrijdag 20 mei, 11.00 uur

Agent van de recherche James Wingate hield er niet van om ergens de leiding over te hebben. Zijn hele leven was hij een begenadigd opvolger van instructies geweest; hij was geboren om de bevelen van anderen uit te voeren. Soms vroeg hij zich af of dat hem een soort volmaakte soldaat maakte, of hij in een ander tijdperk en op een andere plek een instrument van een minder regime zou zijn geweest. Hij wist dat hij het in zich had om te ver te gaan, bij tijd en wijle liet hij zich inspireren door woede. Maar wel een gerechtvaardigde woede, hield hij zichzelf voor, meestal naar buiten gebracht in een gewettigde wraak.

Door altijd bevelen op te volgen had hij nu tijdelijk de leiding over het Port Dundas-korps van de regiopolitie Ontario, tot grote, doch voornamelijk zwijgende ontzetting van veel vrouwen en mannen met meer dienstjaren dan hij. Toen hij nog geen half jaar eerder uit Toronto was gekomen was hij de nieuweling geweest, en zijn aard had hem in staat gesteld om de vele hobbels te nemen die er waren als je er op een nieuwe plek wilde bijhoren. Maar nu haar plaatsvervanger, Ray Greene, was opgestapt, had het hoofdbureau van de regiopolitie Ontario zich tot hem gewend om de boel draaiende te houden tot adjudant Micallef was hersteld.

Hij vervulde zijn boodschapperrol zo goed hij kon, maar hij wist dat zelfs zijn twee bezoeken per week aan het huis in Chamber Street niet konden verhullen dat hij in feite de baas was. Hij keerde terug met haar bevelen, maar de andere agenten wisten dat hij in de meeste gevallen haar zegen had om te doen wat hij goed achtte. Hij maakte het wekelijks schema, luisterde naar meningsverschillen, wees de rondes toe en keurde

vrije dagen goed. Het enige wat hij niet deed was in Hazels kantoor zitten. Zijn collega's accepteerden deze vreemde promotie alleen omdat hun weigering het lijden van hun bevelhebber zou verergeren. Maar Wingate voelde hun verontwaardiging gisten.

Gelukkig waren het laatste deel van de winter en de vroege lente in Port Dundas rustig geweest. Het leven was weer z'n normale gangetje gegaan, zoals Hazel hem had beschreven toen hij hier net was komen werken. De wekelijkse inbraak, het tweewekelijkse huiselijke geweld en de maandelijkse autodiefstal. Alles verliep hier zo regelmatig dat de oudere agenten graptten dat ze pv's zouden moeten hebben die de misdadigers konden invullen vóórdát ze de quota kleinsteedse misdrijven pleegden waar de politie in dit district mee te maken kreeg. Af en toe gebeurde er iets wat hen uit hun rituelen deed ontwaken en dan zat de vergaderkamer een uurtje vol terwijl ze bespraken wat ze moesten doen. Dan voerden ze een telefonische vergadering met Hazel over de luidspreker en deden ze hun best om te vergeten dat ze bedlegerig was terwijl ze luisterde en reageerde op de zaak. Begin april had er een verkrachting plaatsgevonden in Stilltoe, halverwege Humber Cottage, langs Highway 121. Een zestienjarig meisje was naakt en bewusteloos uit een auto gegoooid. Ze kon zich niet herinneren wat er met haar was gebeurd. Aan beide kanten van de tafel hadden ze geluisterd naar Hazels stilte. Haar ademhaling was duidelijk hoorbaar geweest via het kleine zwarte apparaat. 'Jezus,' had ze uiteindelijk gezegd. 'Weten we zeker dat ze niet probeert om iemand in bescherming te nemen?'

'Wie zou ze nou willen beschermen?' vroeg agent Ashton. 'De klootzakken die hadden gehoopt dat ze dood langs de kant van de weg zou worden gevonden?'

'Heb je dochters, Adrian?'

'Nee.'

'Meisjes van die leeftijd denken dat alles wat hun overkomt hun eigen schuld is. In mijn tijd was het ondenkbaar om een verkrachting aan te geven. Als je problemen kreeg met een jongen, was het je eigen stomme schuld. En de zaken zijn minder veranderd dan we graag zouden willen.'

Wingate boog zich naar de luidspreker toe. 'Ik geloof echt dat het meisje zich niets herinnert.'